

Fra Rigsdagen.

Fabriksloven

er nu færdig fra Rigsdagen. Den gik i en forbausende fart gennem Landstinget, klippedes der paa et meget vigtigt Punkt og sendtes saa til Folketinget, som vedtog den i dens af Landstinget forandrede Skikkelse.

Det Spørgsmaal, som i Landstinget især har været Genstand for Behandling, er Bestemmelsen om Aldersgrænsen for Børn. Man vilde paa ingen Maade gaa med til, at denne forhøjedes fra 10 til 14 Aar. Der faldt Udtalelser om, at Fabriksarbejdet var meget sundt for Børn, og at 6 Timers Arbejde paa Fabrikerne ikke behøvede at gøre Barnet udygtig til at følge de 5 Timer paa Skolen med Opmærksomhed. Aldersgrænsen sættes til 12 Aar, og hermed forklarede Ministeren sig nøje.

En Udtalelse af C. C. Andersen viser, at Socialdemokraternes Interesse for at udelukke fuldmyndige Kvinder fra Arbejdsmarkedet ikke udelukkende er udsprunget af ridderlig Omhu for at beskytte den svagere Kvinde. I Følge »Social-Demokraten«s eget Referat sagde vedkommende Taler følgende: »Den megen Iver for at faa Børn og Kvinder sat i Arbejde, medens Mænd og Forsørgere samtidig er arbejdsløse, er den forkerte Verden. Bestræbelserne bør gaa ud paa at regulere Børns og Kvinders Arbejde saaledes, at der kan blive mere Arbejde for Mændene.

Vi er den ærede Taler uendelig taknemmelige for denne Oprigtighed.

Ogsaa Lovforslaget om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed er færdigt fra Rigsdagen. Det er bleven ynkelt beskaaret. Skøgerne vil stadig kunne betragte sig som avtoriserede Næringsdrivende. Det eneste, der er vundet, er Ophævelse af offentlige Huse og Straf for Mænd, der lader sig underholde af Prostituerede.

Fra Uge til Uge.

Dansk Kvindesamfunds Klubafstener afsluttes for i Aar med en lille Festlighed Mandag den 15 April Kl. 8, med Fællesspisning for alle Medlemmer med Gæster, hvortil Kort à 2 Kr. kan løses hos en af Undertegnede, eller paa Kontoret, Nørregade 33 St.

J. v. Thun, Adolphine Scherling, Høllendervej 26 Skovbogade 4 St.

Caroline Hansen, Pilestræde 43 St.

Musik.

Den unge Violini-tinde, Frk. Sigrig Frederiksen, giver Onsdag den 10. April Kl. 8 i Hornung og Møllers Sal sin første offentlige Koncert, en Kammermusik-Soirée med Assistance af Fru Agnes Adler og Hr. Ernst Høeberg.

Opraab.

»Kvindesamf. Concordia«, som arbejder for Afholdssagen, har stillet sig et Maal, hvortil kærlige Mennesker bedes yde deres Hjælp, stor eller ringe, som Evnen er. Tanken er at oprette et Redningshjem for kvindelige Alkoholister og Morfinister af alle Samfunds-

klasser. Efter Hospitalslægers Udsagn, føles der stor Trang til et saadant Hjem, hvor f. Eks. de fra Hospitalerne udskrevne Stakler kan ty hen og fjernet fra Fristelserne finde kærlig Omsorg og sund Beskæftigelse, samt leve i fredelige Omgivelser nær Skov og Strand og gennem kraftig Kost, foruden den nødvendige lægekyndige Behandling, vindes tilbage for Hjemmene og Samfundet.

Folketingsmand, cand. phil. Trier, har villigst paataget sig at modtage Bidrag eller Tilsagn om disse. Lister er endvidere fremlagte hos Boghandlerne: Andr. Fred. Høst & Søn, Bredgade 35; Karl Køster, Frederiksberg-gade 29; Olaf O. Barfod, Kronprinsensgade 2; G. E. C. Gad, Vimmelskiftet 32; Peter N. Langsted, Frederiksborggade 42; Axel Andersen, Nørrebrogade 18 A; Baastrup, Østerbro-gade 29; Aug. Bang, Vesterbrogade 60; Th. Blaes Eftfl. J. Wiberg, L. Torvegade 19 C; J. Frimodt, Købmagergade 64.

Bestyrelsen for »Concordiahjemmet«.

Tanken om et saadant Hjem Oprettelse anbefales af:

H. Trier, Cand. phil., Folketingsmand, Nytorv 5.

Friedenreich, Overlæge ved Kommunehospitalet.

Michael Larsen, Kommune-læge.

Christian Geill, Fængselslæge.

P. Hejberg, Stiftsfysikus i Viborg.

Fr. Hallager, Overlæge ved Sindssygeanstalten i Viborg.

Dansk Kvindesamfund.

Ved Københavnskredsens Klub-aften i Mandags havde Frk. Karen Mortensen fra Odense samlet en interesseret Kreds, der med spændt Opmærksomhed fulgte Udviklingen af det valgte Emne: *Lighedstrang*.

Fattigdommen medfører uhorste Lidelser; men hvis man kunde samle til Bunke alle de Lidelser, der forårsages af den materielle Nød — Sult og Savn af enhver Art — paa den ene Side, og paa den anden de Ydmygelser og Forhaanelser, den fattige maa lide paa Grund af sin Fattigdom, saa bliver den sidste vistnok den største. Det er Historien om de smaa Knappenaalsstik. Vi ved, at et Knappenaalsstik kan volde Blodforgiftning, og saaledes er det sket her. Ydmygelsen forgifter den fattiges Blod. Jo mere udviklet, jo mere føler han det, og som Udviklingen gaar fremad, former det sig til et *Krav*. Det er det, der sker i vore Dage. Et Menneske forlanger nu at staa ved Siden af, ikke under sin Næste.

Men den Maade, hvorpaa dette Krav har taget Form, er væsentlig en ydre. Vi vil ikke blive overset, derfor maa vi for enhver Pris i det ydre søge at ligne de andre. *De andre* — det er altid dem, der staar over os. Vore Standsfæller nævner vi: *alle og enhver*. Derved kommer noget løjet ind i vort Hjem og vort Liv, der er til ubodelig Skade. De

Angelo tog det Blad, Barnet bød ham, og opfyldte paa Stedet hans Bøn. At han har elsket Kvinder fremgaar af hans Digte; dog udtales i dem kun Sorg over ubesvaret Lidenskab eller Resignation. Ligesom Beethoven synes han aldrig at have vundet den, som fuldt ud kunde stille hans Længsel.

Og nu var han bleven 60 Aar, den Alder, da Mennesket ikke længere venters sine Forhaabningers Virkeliggørelse som en Gæld, Skæbnen skylder at betale. Alligevel skulde han nu finde det, der kunde fylde hans Sjæl, om ikke en Kvindes Kærlighed, saa dog hendes Venskab.

Vittoria hørte til Colonnaernes vidtberømte Adelsslægt, der ofte var mægtigere i Rom end Paverne.

Hendes Fader, Fabrizio Colonna, og hendes Mand, Marchese Peseara, var hin Tids første Adelsmænd og Feltherrer; hun var allerede fra Vuggen af trolovet med Peseara, »hendes Sol«, som hun kalder ham i sine Digte. Sandsynligvis har den unge Krieger ingenlunde været det Ideal, som hun ansaa ham for; men

KVINDEN OG SAMFUNDET.

Nørregade 33, St.

København K.

lykkeligt stillede kunde her gøre meget ved at behandle den fattige, som de behandler deres jævnbyrdige — ved at gøre mod andre, hvad de forlanger, at disse skal gøre imod dem.

Tyske Kvinder og praktisk Kemi.

Ved H. Th.

I »Kvindernes Blad« stod for nogen Tid siden en Meddelelse om en ung norsk Kvinde, der havde anlagt en kemisk Fabrik.

Ogsaa de tyske Kvinder er begyndt at erobre den praktiske Kemi som Virkefelt. De anvendes nu jævnlig dels i Sukkerindustrien, dels ved Gærkontrollen, idet man, paa Grund af den tiltagende Forfalskning af Gæren (Tilsætning af andre Stoffer), i de fleste større Byer i Tyskland har oprettet Gærkontrolstationer, hvor man ved mikroskopiske Undersøgelser forvisser sig om Gærens Godhed. Til disse Undersøgelser, der fordrer stor Samvittighedsfuldhed og minutøs Nøjagtighed, har man fundet Kvinder fortrinligt egnede.

Paa Grund af det heldige Udfald af dette Forsøg med at anvende Kvinder i Kemiens Tjeneste, har Prof. Hergfeld i Berlin nylig aabnet et Kursus for unge Piger, der ønsker at uddanne sig som praktiske Kemikere. Kursets Varighed er eet Aar; det modtager kun Elever, der har gennemgaaet en højere Skole, eller som gennem en Modenhedsprøve kan godtgøre at være i Besiddelse af de nødvendige Forudsætninger til med Udbytte at gennemgaa et saadant Kursus.

Som et Eksempel paa, i hvilke andre Arbejdsfelter europæiske Kvin-

der efterhaanden søger at dygtiggøre sig, kan nævnes, at en ung Polakinde har faaet Tilladelse til at følge Arbejderne i »Internationalt Selskab«s Laboratorium for Elektrikere. I Amerika har man allerede flere kvindelige Elektricitetsingeniører, men Frk. Anna Rog er den første europæiske Kvinde, der har lagt sig efter Ingeniørfaget med Elektricitet som Specialitet.

Den som kysser Pigerne.

Af Helene von Böhlaus.

(Fortsat.)

Det var godt for Slaabrokken, mindre for Haven; men den kom det for Øjeblikket ikke saa meget an paa. Hvor han havde glædet sig til at hænge det kære gamle Klædningsstykke op i Lysthuset, saa at han rigtig i al Magelighed kunde nyde alle sine Herligheder!

Nu gik han mellem lutter Have-mure, Have ved Have var der; ikke saadanne slikkede Stadshaver, som man har nu til Dags, med asfalterede glatte runde Basiner til en eneste lille tynd, kedelig Springvandsstraale, med kedelige, trekantede eller firkantede Bede, hvori der vokser vel ordnede Blomster af ens Højde og ens Farve, med tynde Buske, brede, grusede Gange og smaa, sirlige, nyslaaede Græsplæner — nej, slet ingen af den Slags Haver, hvori Blomster, Buske og Plæner ser ud som et Møbement, arrangeret efter nyste Mode. Paa ingen Maade! I Haverne udenfor Weimar voksede Planterne som i en Urskog, som i Paradisets Have.

Saadan en frodig, god, gammel Have var det, Hr. Tiburtsius havde erhvervet sig. Han sneg sig til den som til sin Hjertenskær; han holdt Haanden i Lommen fast knuget om Nøglen, hvormed han skulde

Onsdag 10. April Kl. 8

giver

Frk. Sigrig Frederiksen

i Hornung og Møllers Sal en

Kammermusik-Soirée

med Assistance af

Fru Agnes Adler og Hr. Ernst Høeberg.

Billetter á 2 Kr. (over hele Salen) faas fra 9—6 i Vilhelm Hansens Musikhandel, Gothersgade 11.

Et Venskab.

Af Julie Meyn.

Et af de skønneste, ædleste Venskabsforhold mellem Mand og Kvinde, som Historien kender, er det, der forenede Michel Angelo og Vittoria Colonna.

Han var over 60 Aar, da han lærte hende at kende. Hidtil havde den mægtige Kunstner vandret sin Sejrsvej i ensom Storhed. »Venner behøver jeg ikke, ønsker jeg ikke«, havde han sagt, allerede i de unge Dage, og Ensomheden tog til, alt som Aarene gik. Det syntes, som om kun hans Lands store afdøde — fornemmelig Dante — havde staaet hans Sjæl nær. Dog mærkes det, at han havde Hjerte, thi han var en kærlig Søn og Broder, saa længe han havde Fader eller Søskende at yde Støtte, og han elskede Børn. Bekendt er Fortællingen om, hvorledes en Dreng en Dag paa Gaden bad ham om at tegne noget; Michel

han var saa meget borte fra hende i Krig nu her og nu der, indtil han døde efter Slaget ved Pavia (1525); han forstyrrede derfor ikke det ædle, skønne Billede, som hun havde skabt sig af sin Ægtefælle, og som altid blev ved at indtage den første Plads i hendes Hjerte. Efter hans Død ønskede hun i sin dybe Sorg at gaa i Kloster. Alle stræbte at afholde hende derfra, og Paven forbød rent ud Nonnerne at iklæde hende. Men hun levede i mange Aar som Nonne, kun sysselsat med from Velgørenhed og med Studier. Der blev gjort hende mange glimrende Ægteskabstilbud, men intet af dem vilde hun laane Øre til.

Hun levede en Tid i Neapel, hvor der begyndte reformatoriske Bevægelser. Hendes Hus var Samlingsstedet for disse Rørelsers Tilhængere, som hovedsagelig hørte til Neapels fornemste og fineste dannede Kredse. Deres højt skattede Prædikant Occhino fulgte med Vittoria, da hun i 1536 bosatte sig i Rom, hvor hun af Paven blev modtaget som det sømmede sig en Fyrstinde af hendes

Rang, og hvor Kejseren, som netop var i Staden, indfandt sig hos hende i hendes Palads. Ogsaa i Rom havde Occhino et Parti, i Spidsen for hvilket der stod to Kardinaler, som hørte til hendes nære Venner. Hvem der ikke delte hendes Interesse for kirkelige Reformers, fængsledes af hendes Skønhed, Aand og Elskværdighed. Man var stolt af at regnes til hendes Venner, Beundrere eller Klienter. Thi hendes Rang og Familjeforbindelser tillod hende at tage mange under sine Vinger.

Det vides ikke, om hun har kendt Michel Angelo før; men det synes, som om de først nu, i 1536, blev Venner. En Beretning, som ikke er bleven offentliggjort før i vore Dage, viser, os disse to sammen og meddeler os Brudstykker af deres Samtaler. Den hidrører fra en spansk Maler, Francesco d'Ollanda, som ved denne Tid var i Italien.

I den lille Kirke San Silvestro paa Monte Cavallo, lige overfor Kyri-nalet, samledes ofte, fortæller han, en udvalgt Kreds for at høre en berømt Prædikant, uden Tvivl Occhino,